

TATÁR SÁNDOR

A ti országotok bizony e világból való. Csak éppen(...)

*Elnézni a dombok felett
a párába vesző messzi hegyekig.
Majd később (miért ne?) a felhők
rajzolatán, karfiol-habcsokrain
siklatva tekintetünk
a Nap fényudvaráig, ha pedig
kifordult velünk bolygónk a
fény alól,
a mélységes mély kéken
hidegen szikrázó gombostű-fejekig.
S hogy tekintetünkön át foglyul ejtse,
a pillanatban (mert hol másutt?) rejlő
örökkévalóval egyesíte
egész valónkat egy napsütötte fűszál
színe és finom remegése.
Meg kéne tanulnotok. Ahogy én tanulom.
Addig nem lesz itt más, nem lesz otthonosabb,
sem békésebb, mint ami napra nap körülfoly:
elpukkanó mocskolódás-buborék az ajkon,
acsargás, fogakról vérnek csöpögése.
Egymásra licitáló szalagcímek,
tévétudósítások, népet etető víziók mikrofonok mögül;
veszélyről mennydörgők és esélyekről fuvalázók
– VALÓDI ESÉLYÜNK HELYETT.
A dombok s a hegyek
meglesznek holnap is (noha
pusztítjuk őket, szemellenzős vagy cső-
látásos terveink szerint). Elviselik, ha
nem emelitek rájuk szemetek.
De azzal vessetek számot, feleim,*

hogy nincs, ahol kárpótlási igényt
nyújthatnátok be, nincsen földön-égen,
a táguló tüdővel be NEM szívott tavaszi levegő
s az elpazarolt nézések miatt.*

* Kijózanodásotok és megbánástok magánügy lesz.